

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 9. lipnja 2021.

[[Multimedia](#)]

Ustrajati u ljubavi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovoj pretposljednjoj katehezi o molitvi govorimo o ustrajnosti u molitvi. To je poziv, štoviše, zapovijed koja nam dolazi iz Svetoga pisma. Duhovno putovanje Ruskog hodočasnika započinje kad nailazi na rečenicu svetog Pavla iz Prve poslanice Solunjanima: „Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte!“ (5, 17-18). Apostolova riječ pogađa tog čovjeka i on se pita kako je moguće bez prestanka se moliti, s obzirom na to da je naš život rascjepkan na mnogo različitih trenutaka, zbog čega nije moguće uvijek sačuvati sabranost. Od toga pitanja započinje njegovo traženje, što će ga dovesti do toga da otkrije ono što se naziva molitvom srca. Ona se sastoji se u tome da se s vjerom ponavlja riječi: „Gospodine Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj se meni grešniku!“ Jednostavna, ali vrlo lijepa molitva. Molitva koja se malo po malo prilagođava ritmu disanja i proteže se na čitav dan. Zapravo taj dah nikad ne prestaje, ni dok spavamo; a molitva je dah života.

Kako je, dakle, moguće trajno očuvati stanje molitve? Katekizam nam nudi prekrasne citate, preuzete iz povijesti duhovnosti, koji inzistiraju na potrebi neprestane molitve, koja je stožer kršćanskog života. Citirat ću neke.

Redovnik Evagrije Pontski kaže: „Nije nam određeno da neprestano radimo, bdijemo i postimo, dok nam je zakon da bez prestanka molimo“ (br. 2742). Srce u molitvi. U kršćanskome životu postoji, dakle, žar koji se nikada ne smije ugasiti. To je pomalo poput one svete vatre koja se

čuvala u drevnim hramovima, koja je gorjela bez prestanka i čiji su plamen svećenici imali zadaću održavati upaljenim. I u nama mora postojati sveta vatra koja neprestano gori i koju ništa ne može ugasiti. I nije lako, ali tako mora biti.

Sveti Ivan Zlatousti, još jedan pastir koji je imao osjećaj za stvarni život, propovijedao je ovako: „Često i žarko moliti moguće je čak i na tržnici ili na šetnji, te također sjedeći u svojoj prodavaonici, bilo kupujući bilo prodajući, pa čak i kuhajući“ (br. 2743). Male molitve: „Gospodine, smiluj nam se“, „Gospodine, pomoz mi“. Molitva je, dakle, neka vrsta glazbenog crtovlja na koje mi ispisujemo melodiju svojega života. To nije u suprotnosti sa svakodnevnom marljivošću, nije u opreci s mnogim malim obavezama i sastancima, to je mjesto gdje svako naše djelo pronalazi svoj smisao, svoj razlog i svoj mir.

Naravno, provoditi ta načela u djelo nije lako. Otac i majka, zatrpani nebrojenim obavezama, mogu osjećati nostalgiju za razdobljem njihova života kad je bilo lako pronaći vremena i za molitvu i za sve drugo. Zatim dođu djeca, posao, poslovi vezani uz obiteljski život, roditelji koji postaju stariji... Stječe se dojam da tome nikad kraja. Zato je dobro misliti da se Bog, naš Otac, koji se mora brinuti o cijelom svemiru, uvijek spominje svakoga od nas. I mi se, dakle, uvijek moramo spominjati njega!

Možemo se, zatim, prisjetiti da se u kršćanskom monaštvu rad uvijek veoma cijenilo, ne samo zbog moralne dužnosti uzdržavanja samoga sebe i drugih, već i zbog svojevrstne ravnoteže, unutarnje ravnoteže: za čovjeka je opasno njegovati neki interes koji je toliko apstraktan da gubi dodir sa stvarnošću. Posao nam pomaže da ostanemo u doticaju sa stvarnošću. Sklopljene ruke redovnika nose žuljeve čovjeka vična lopati i motici. Kad u Lukinom Evanđelju (usp. 10, 38-42) Isus kaže svetoj Marti da jedino što je stvarno potrebno jest slušati Boga, on nikako ne želi iskazati prezir prema brojnim poslovima koje je ona s tolikim predanim zalaganjem obavljala.

U čovjeku je sve „binarno“: naše tijelo je simetrično, imamo dva ramena, dva oka, dvije ruke... Tako se i rad i molitva nadopunjuju. Molitva – koja je „dah“ svega – ostaje kao vitalna podloga rada, čak i u trenucima kada je neizrečena. Neljudski je biti toliko zaokupljen poslom da se više ne nalazi vremena za molitvu.

Istodobno, molitva koja je tuđa životu nije zdrava. Molitva koja nas otuđuje od konkretnosti življenja postaje spiritualizam ili, još gore, ritualizam. Sjetimo se da Isus, nakon što je svojim učenicima pokazao svoju slavu na gori Tabor, nije htio produžiti taj trenutak ekstaze, već je s njima sišao s planine i vratio se svakodnevici. Jer to je iskustvo moralo ostati u srcima kao svjetlost i snaga njihove vjere; također svjetlost i snaga za dane koji dolaze: dane Muke. Tako vremena posvećena prijateljevanju s Bogom oživljavaju vjeru, koja nam pomaže u konkretnosti življenja, a vjera, pak, hrani molitvu, bez prekida. U tom kruženju između vjere, života i molitve ostaje upaljena vatra kršćanske ljubavi koju Bog očekuje od svakoga od nas.

I ponovimo jednostavnu molitvu koju je tako lijepo ponavljati tijekom dana, recimo svi zajedno: „Gospodine Isuse, Sine Božji, smiluj se meni grešniku“.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Preksutra slavimo svetkovinu Presvetog Srca Isusova, u kojoj je ljubav Božja izišla ususret čitavom ljudskom rodu. Pozivam svakoga od vas da s pouzdanjem gledate u Presveto Srce Isusovo i da često ponavljate, osobito tijekom ovog mjeseca lipnja: Isuse krotka i ponizna srca, preobrazi naša srca i uči nas da velikodušno ljubimo Boga i bližnjega.